

NEM ISMERSZ, CSAK LÁTTÁL

Sz. Vágó Kinga

Figyelem! Felkavaró tartalom!

Sz. Vágó Kinga

NEM ISMERSZ, CSAK LÁTTÁL

Ízelítő a „Nem ismersz, csak láttál”
című könyvből

Első rész

„A gyerekek mindig azokra a részletekre figyelnek egy történetben, amelyeket a felnőttek lényegtelennek tartanak.”

/C. S. Lewis/

ALEX

– Semmi para, menni fog! – mondogattam inkább csak magamnak, és még mélyebbre húztam fejemen a kapucnit. Szemem a szombat éjszakai utcát figyelte. Minden gyanús neszre felkaptam a fejem. Jócskán elmúlt éjfél, a lámpákat már a legtöbb házban lekapcsolták. Itt-ott égett csak a villany. Ismertem a környéket. Mindig feltérképeztük a következő esemény előtt a terepet, kábé tudtuk, melyik lakásban nem fogják lekapcsolni a lámpát. Hülye nyuggerek, hajnalig égetik a villanyt, mert elalszanak tévénézés közben. Akkor éjjel azonban tévedtünk. Kis híján ez lett a vesztünk.

Még egyszer körbenéztem, majd egy határozott mozdulattal a sötétkék autóhoz léptem, és betörtem az ablaküveget. Gyakorlott mozdulattal kipattintottam a benn maradt darabokat, majd hátraleptem; Tamarán volt a sor. Hármunk közül ő volt a legvékonyabb. Egy vastag, iratokkal teli pénztárca, egy egész király napszemüveg a kesztyűtartóból, és némi apró, amit parkolásra tehettek félre: nem rossz. Tamara olyan közel állt hozzám, hogy éreztem a mentolos rágó illatát, amit minden 'akció' előtt bevett. Azt mondta, megnyugtatta. A parfümje őszibarackillatú volt. Megszédültem. Tami teljesen megőrijtett! Szorosan akartam ölelni, kilépni az univerzumból: csak ő és én.

Két éles fütty rángatott vissza a valóságba. Tamara rám nézett, mire mindketten futásnak eredtünk. Ekkor vettem csak észre az ablakban cigiző nyanyát, aki akkorra már torkaszakadtából üvöltötte, hogy „rendőrség, rendőrség”!

Vakarcs az utca végén várt minket a bringákkal.

– Idióták, miért nem figyeltetek jobban? – kérdezte szúrós tekintettel. Elfordultam, mert tudtam, hogy igaza van. Felpattantunk a járgányokra, amiket aznap délután kötötünk el, és a megbeszéltek szerint három irányba széledtünk szét.

Alex vagyok, de a többség Kiskopasznak hív. Nevem csak félig tükrözi a valóságot. Bár sűrű, sötétbarna hajamat rendszerint fél milliméteresre vágjuk a lomtalanításakor megtalált ósdi hajvágógéppel, én magam nem vagyok éppen kicsi. Ellenkezőleg! A nyolcadikosok között egy fejjel magasabb vagyok még a kosárlabdacsapat ünnepelt sztárjánál is, akire mindenki baromi büszke, mert neki köszönhetjük, hogy az iskola, hosszú évek óta először, a megyei bajnokság döntőjébe jutott.

Tavasszal töltöttem be a tizennégyet. Alig vártam, hogy befejezzem az általános iskolát, és mehessek a „gyűjtőbe”; így hívják nálunk a lakótelepi szakmunkásképzőt. Ott nyugiban elleszek majd tizenhat éves koromig.

Tiszta sor. Nekem ez jutott. Leosztott lapok, nem érhet meglepetés – gondoltam.

Nagyobbat nem is tévedhettem volna, ugyanis Balázs bá két héttel ezelőtt megbuktatott matekból!

Bár a kártyában jó vagyok, ez azért már az én póker-arcomnak is sok volt.

– B***ódjon meg az egész társaság, úgy, ahogy van! Itt kell, hogy rohadjak még egy évet – üvöltöttem a folyosón, miután Balázs bá, aki az osztályfőnököm is volt egyben, közölte, hogy nem sikerült a javító dolgozat.

A törtek és az egyenletek soha nem érdekelték, de a geometriát szerettem. Saját körzőm és vonalzóm talán ötödikben volt utoljára; a csíra hetedikesek közül valaki rendre kölcsönadta nekem a sajátját. Na, nem igazán szánalomból, mert engem legjobb tudomásom szerint senki sem szánt. A fiatalabb fiúk vegytiszta félelemből adták nekem a szükséges felszerelést, az otthonról hozott szendvicset, a büféből vásárolt kakaót. Mikor mire volt szükségem.

Az év végi javító dolgozat azonban minden tervemet keresztülhúzta. Maradnom kell még egy évet! Balázs bá túlságosan is felcs*szte az agyam. Még mindig remegek a dühtől, ha arra gondolok, hogy meghúzott matekból. Néha dolgozatírásnál, ahogy megállt a hátam mögött, és rámutatott ujjával egy hibás eredményre, az a megmagyarázhatatlan érzésem támadt, hogy segíteni akar nekem. Akkor meg mire volt jó ez az egész? Miért nem engedett el ebből a tetves iskolából? Megnéztem a javító dolgozatot, két pont hiányzott a ketteshez. Két vacak pont! Annyit igazán összeszedhetett volna nekem!

Pótvizsgára úgysem készülök, így biztosan maradnom kell még egy évet. Balázs bá viszont megkapja a magáét!

Azt hittem, sose lesz vége a sulinak. Hetek óta ment a visszaszámlálás. Az osztályom nagy része a nyaralást tervezgette, akinek még nem volt biztos az év végi jegye, az a javító dolgozat eredményéért izgult. A stréberek be-belestek a tanári szoba ajtaján, ahol az osztályfőnökök bizonyítványokat, semmitmondó okleveleket és idióta jutalomkönyveket írtak. Valaki hallotta, ahogy az igazgató a folyosón panaszkodott a bukott tanulókra. Magasról lesz*rtam a drit és azt, hogy mit gondol.

V-A-K-Á-C-I-Ó!

Nálam jobban senki nem várta a nyári szünetet. Két és fél hónapig végre nem hallom majd azt az idegesítő csengőt, nem húzza fel az agyam Pista bácsi, a portás sem, ahogy a későkkel zsörtölődik. Végre nem kell minden reggel elmen-nem a büfé előtt, hogy a péksütemények illata az űrletbe kergessen. Otthon nem kapok pénzt büfére.

Alig bírtam végigülni a bizonyítványosztást. Snüssz¹ nélkül nem ment volna. Így is hajszálon múlt, hogy nem hagytam ott az egészet.

¹ Füstmentes nikotinpárna, ami észrevétlenül tapasztható a fogínyre, ahonnan gyorsan felszívódik.

– Azt hittem, sosem hagyja abba az értelmetlen pofázást! – adtam az osztályom tudtára nemtetszésemet kellő hangerővel, miután Balázs bá még egyszer tartalmas nyári szünetet kívánt nekünk. Meg sem próbáltam suttozni. Hadd hallja csak Balázs bá, hogy mit gondolok róla!

A déli harangszóra ért véget a bizonyítványosztás. Megvártam, amíg az utolsó diák is elhagyja az épületet, és kiléptem az iskola kapuján.

Haggyon máá ezzel a baromsággal! Mit nem képzelsz, könyvet veszek a kezembe a nyáron? Tavaly egyet sem olvastam, miért pont most tenném?

– Hülye köcsög! – üvöltöttem, ahogy a torkomon kifért.

A gondosan összeállított és megszerkesztett, nyári olvasmányokat tartalmazó listát háromszori megtaposás és kétszeri leköpés után az iskola sarkán lévő, felforrósodott, szürke kukába dobtam. Akkora erővel vágtam rá a kuka fedelét, hogy egy közelben sétáló, három év körüli kisfiú az anyukájába kapaszkodva hangos sírásra fakadt.

A nőci rám nézett. A menekülési ösztön a pillanat tört része alatt villant fel szemében. Tekintetünk találkozott. Ismertem ezt a nézést. Régóta különös élvezettel töltött el, hogy rossz érzést keltettem az emberekben. Tudtam, hogy a többség, ha rám néz, nem akar közelebbi ismeretséget kötni velem. Akinek pedig már volt tapasztalata, ha tehetette, nagy ívben elkerült.

A bizonyítványt azért nem mertem a kukába dobni. Balázs bá a lelkemre kötötte, hogy vissza kell hoznom szeptemberben. Nem mintha különösebben érdekelt volna, amit mondott.

Megvártam, amíg teljesen kiürül az utca, majd belerúgtam a legközelebbi kukába, ami hangos csörömpöléssel az oldalára dőlt, és elindult lefelé, egyenesen a parkoló autók irányába. Még egyszer meglöktem, ezúttal teljes erőmből. A kuka begyorsult, és hatalmas csattanással nekiütközött egy szürke Suzukinak. Amilyen gyorsan csak tudtam, behúzódtam egy kapualjba.

Az óriási hangzavarra kiszaladt a portáról Pista bácsi, kezében a szalámis szendvicsével, és tátott szájjal bámulta a felborult kuka tartalmát. A behorpadt kocsiajtót és a lepatogzott festéket csak később vette észre.

– Magától nem történik ilyesmi, a kutya fáját! – zsörtölődött Pista bácsi, miközben a tettest fürkészte.

– Annak a fiatal matektanárnak is szólni kellene, hogy megsérült az új autója. Biztosan el lesz kámpicsorodva, nemrég vette családi örökségből. Mennyire örült neki, azt a leborult szivarvégit! Na, neked sem tartott sokáig az örömd! Most mehetek fel a másodikra a fájós lábaimmal! – morgott tovább az öreg, majd eltűnt az iskola kapujában.

Úgy kell neki! Hányszor megszívatott, amikor elvette az ellenőrzőmet, mert reggelente elkéstem.

Szinte láttam magam előtt, ahogy Pista bácsi felvándorog a második emeletre, és megnézi magát a vitrinüvegben. Tipik Pista bácsi – mielőtt a tanárokkal beszél, mindig megigazítja kockás inggallérját, bütykös, nagy kezével hátrasimítja azt a két szál ősz haját. Lefogadom, hogy most is így tesz, mielőtt bekopog az igazgatói iroda ajtaján, hogy

15+

Egy kigyúrt, gyűlölettel teli kopasz. Egy törékenynek tűnő időő
hölgy. Egy balhés szépség. Egy nyomozó. Egy cigánygyerek.
És egy lány, aki a pokolból jött vissza.
Sorsok végzetes összefonódása egy lélegzetelállító történetben.

A tizenöt éven felülieknek szóló regény egy sokak számára
láthatatlan Magyarországon játszódik. Tabuk nélkül hozza
felszínre azokat a kibeszéletlen traumákat, amik mellett
a többség vakon elmegy.

Kár, hogy a „boldogan éltek” nem jár alanyi jogon!
S a múlt nem ereszt...

FireMEDIA.hu
TÜZBE HOZ

5990.- Ft